

F.t.l. vedr. naturfredning

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

I de senere år er naturfredningsloven blevet revideret et antal gange: 1972, 1975 og 1978 med ikrafttræden pr. 1. januar 1979. Disse lovændringer har videreført de allerede i loven af 1917 fastlagte hovedprincipper for landets fredningspolitik.

Baggrunden for nærværende lovforslag er det stigende pres, som vore landskabsværdier i et stadig ekspanderende samfund udsættes for. Ved naturfredningslovens administration gennem de senere år har det vist sig, at der er behov for at forbedre loven på en række enkeltpunkter.

Forslagsstillerne mener, at der lovgivningsmæssigt er et voksende behov for at skærpe beskyttelsen af vore skove, ligesom det bør overvejes at forstærke beskyttelsen omkring vore søer og vandløb. Især i bynære områder er der store trusler mod disse biotoper og deres omgivelser.

I december 1980 udgav fredningsstyrelsen »Status over den danske plante- og dyreverden«. Det fremgår af det omfattende værk, at den danske natur gennem de senere år er blevet mere og mere forarmet. Den voldsomme tekniske og samfundsmæssige udvikling i det sidste årti har overalt medført en afvikling eller reduktion af mangfoldigheder af arter og naturlokaliteter.

Det gælder såvel i det åbne dyrkede land, hvor de levende hegn, dammene, mergelgravene og de åbne grøfter forsvinder, som for naturtyper som hederne, overdrevene, engene, kærerne, moserne, strandengene og flere løvskovstyper.

Den danske natur, hvori vi henter mangeartede oplevelser – livskvalitet – bliver på grund af menneskelig indgriben mere og mere monoton og kedelig.

Lovforslaget er en revideret genfremsættelse af et senest i folketingsåret 1981-82 (2. samling), fremsat lovforslag, se Folketingstidende 1981-82 (2. samling), forhandlingerne sp. 4136 og 7848 samt tillæg A sp. 4151.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til nr. 1

Ændringen indføres i overensstemmelse med tidligere regler i naturfredningsloven, som udgik ved revision i 1969. Siden lovrevisionen i 1937 har loven tillige fundet anvendelse for søterritoriet, hvilket indebar, at fredningssager principielt kunne rejses igennem fredningsnævnene også for søterritoriet. Bestemmelsen har kun fundet anvendelse ganske få gange, inden den blev ophævet. Når bestemmelsen nu igen agtes indført, skyldes det, at der er en stigende erkendelse af, at man har behov for en ensartet biotopbeskyttelse på søterritoriet og i kystnære landskaber. En sådan kan lettest gennemføres, såfremt der kan rejses fredningssag igennem fredningsnævnet for såvel land- som vandarealer.

Til nr. 2

Efter fredningsplanudvalgenes nedlæggelse pr. 1. januar 1979 har der vist sig behov for et regionalt rådgivningsorgan for amtsrådene og amtsfredningskontorerne, et spørgsmål, som også var under overvejelse inden den seneste lovrevision, men som faldt ud under udvalgsbehandlingen. Under folketingets forhandlinger blev der fra mange sider udtrykt velvilje over for tanken om at etablere regionale grønne råd, der blev vurderet som værdifulde organer for at forbedre planlægningen og gøre denne mere folkelig. Det grønne råd bør bestå af lokalboende med sagkundskab vedrørende natur, fugle, planter, insekter m.v.

Bestemmelsen i § 9 giver amtsrådet pligt til at nedsætte rådgivende udvalg, hvis medlemmer udpeges efter indstilling fra foreninger med interesse i naturpleje og naturbeskyttelse. Blandt andre bør følgende organisationer kunne repræsenteres i de grønne råd:

Biologforbundet,
Botanisk Forening,
Danmarks Naturfredningsforening,
Danmarks Sportsfisker Forbund,
Dansk Jagtforening,
Dansk ornithologisk Forening,
Dansk Strandjagtforening,